

Arrest

nr. 228 737 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn gezinsleden de vluchtelingenstatus verkregen hebben in Griekenland. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan overigens worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk toegang heeft tot de gezondheidszorg in Griekenland. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker er via artsen zonder grenzen medicatie kreeg, dat zijn echtgenote medisch behandeld werd in Griekenland en dat hun dochter er naar aanleiding van de problemen in haar school door een kinderpsycholoog werd begeleid (notities persoonlijk onderhoud 8 mei 2018, p. 5, p. 12).

Verzoeker wijst in het verzoekschrift op de psychische problemen die hij en zijn gezinsleden kennen, benadrukt dat zij gespecialiseerde zorg nodig hebben en voegt ter staving hiervan bij zijn verzoekschrift een attest neer in hoofde van zijn echtgenote van 7 november 2018 opgesteld door een cognitief gedragstherapeut R.B. en een historiek van zijn medisch overzicht alsmede van dat zijn dochters. Bij aanvullende nota van 24 januari 2019 legt hij nog twee attesten neer van 21 januari 2019 opgesteld door voormelde gedragstherapeut waaruit blijkt dat hij en zijn dochter S. beiden te kampen hebben met een depressie en verzoeker tevens lijdt aan PTSD en relatietherapie volgt met zijn echtgenote, alsmede een attest opgesteld door klinisch psycholoog S.R. waarbij te kennen wordt gegeven dat zijn dochter N. therapie volgt omwille van trauma gerelateerde symptomen. Verzoeker toont hiermee echter nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van de medische/psychische problemen die hij en zijn gezinsleden kennen.

In de bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Griekse aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten: “U verklaarde dat de politie niks ondernam, te laks was en u vond dat de bewaking in het kamp niks effectief deed (CGVS, p. 7-8). Nochtans blijkt vooreerst uit uw verklaringen dat de bewaking bij problemen wel langskwam om rond te vragen en wat meer patrouilleerde (CGVS, p. 7 en 10-11). U weet bovendien niet of de autoriteiten naast het patrouilleren nog andere maatregelen hebben getroffen (CGVS, p. 11). U kon bovendien zonder problemen klacht indienen bij de politie over het incident in de metro en uw verklaringen werd genoteerd. Dat de politieagent u meldde dat het heel moeilijk is om dergelijke problemen aan te pakken aangezien ze heel veel van dergelijke meldingen krijgen, wijst niet zonder meer op een onwil vanwege de autoriteiten om hulp/bescherming te bieden (CGVS, p. 10-11). Evenmin is het loutere bestaan van fysiek geweld (een buurvrouw die in elkaar werd geslagen, gevecht in het kamp) afdoende om te besluiten dat u geen beroep zou kunnen doen op beschermingsmogelijkheden (CGVS, p. 7 en p. 12). Autoriteiten dienen immers geen absolute bescherming te garanderen tegen elk feit begaan door derden en de plicht van een overheid om hun burgers te beschermen houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.” Behoudens het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gedane bevindingen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de aangaande pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing weerleggen of ontkrachten.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2019, verwijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota (administratief dossier). Onder verwijzing naar de medische attesten waaruit blijkt dat zij onder behandeling is en ook relatietherapie volgt samen met haar vrouw, licht verzoekende partij toe dat, geen rekening werd gehouden met de zeer zware omstandigheden waarin zij en haar gezin verkeerden. Voorts blijkt uit de neergelegde stukken dat ook haar dochters onder behandeling zijn en zwaar hebben geleden onder de situatie in Griekenland. Verzoekende partij stelt dat zij ernstig beperkt is in de dagdagelijkse activiteiten. Naast de ernstige medische problematiek van de hele familie wijst verzoekende partij er op dat zij tevens vreest omwille van haar bekering, reden waarom zij door Afghanen werd belaagd. Zij wijst er op dat er wel degelijk klacht werd ingediend bij de politie maar de Griekse politie niet in staat is om hen te beschermen. Verzoekende partij wijst er ook op dat haar dochters zo erg geïntimideerd werden dat zij niet meer naar school durfden te gaan. Tot slot wijst zij erop dat er zeer veel verklaringen werden afgelegd over de concrete situatie in Griekenland en is zij van oordeel dat zij gelet op hun kwetsbaar profiel terecht zouden komen in onmenselijke omstandigheden indien zij zouden gerepatriëerd worden naar Griekenland.

Waar verzoekende partij verwijst naar de medische/psychische problematiek van haar en haar gezinsleden, en naar de voorgelede medische attesten, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan overigens worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk toegang heeft tot de gezondheidszorg in Griekenland. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker er via artsen zonder grenzen medicatie kreeg, dat zijn echtgenote medisch behandeld werd in Griekenland en dat hun dochter er naar aanleiding van de problemen in haar school door een kinderpsycholoog werd begeleid (notities persoonlijk onderhoud 8 mei 2018, p. 5, p. 12).*

Verzoeker wijst in het verzoekschrift op de psychische problemen die hij en zijn gezinsleden kennen, benadrukt dat zij gespecialiseerde zorg nodig hebben en voegt ter staving hiervan bij zijn verzoekschrift een attest neer in hoofde van zijn echtgenote van 7 november 2018 opgesteld door een cognitief gedragstherapeut R.B. en een historiek van zijn medisch overzicht alsmede van dat zijn dochters.

Bij aanvullende nota van 24 januari 2019 legt hij nog twee attesten neer van 21 januari 2019 opgesteld door voormelde gedragstherapeut waaruit blijkt dat hij en zijn dochter S. beiden te kampen hebben met een depressie en verzoeker tevens lijdt aan PTSD en relatietherapie volgt met zijn echtgenote, alsmede een attest opgesteld door klinisch psycholoog S.R. waarbij te kennen wordt gegeven dat zijn dochter N. therapie volgt omwille van trauma gerelateerde symptomen. Verzoeker toont hiermee echter nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van de medische/psychische problemen die hij en zijn gezinsleden kennen.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Wat de beoordeling van de medische/psychische problematiek van verzoekende partij en haar gezinsleden *an sich* betreft, wijst de Raad erop dat medische/psychische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij en haar gezinsleden dienen zich hiervoor te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat zij tevens problemen vreest omwille van haar bekering, reden waarom zij door Afghanen werd belaagd. Zij wijst erop dat er wel degelijk klacht werd ingediend bij de politie maar de Griekse politie niet in staat is om hen te beschermen. Verzoekende partij wijst er ook op dat haar dochters zo erg geïntimideerd werden dat zij niet meer naar school durfden te gaan. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“In de bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Griekse aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten: “U verklaarde dat de politie niks ondernam, te laks was en u vond dat de bewaking in het kamp niks effectief deed (CGVS, p. 7-8). Nochtans blijkt vooreerst uit uw verklaringen dat de bewaking bij problemen wel langskwam om rond te vragen en wat meer patrouilleerde (CGVS, p. 7 en 10-11). U weet bovendien niet of de autoriteiten naast het patrouilleren nog andere maatregelen hebben getroffen (CGVS, p. 11). U kon bovendien zonder problemen klacht indienen bij de politie over het incident in de metro en uw verklaringen werd genoteerd. Dat de politieagent u meldde dat het heel moeilijk is om dergelijke problemen aan te pakken aangezien ze heel veel van dergelijke meldingen krijgen, wijst niet zonder meer op een onwil vanwege de autoriteiten om hulp/bescherming te bieden (CGVS, p. 10-11). Evenmin is het loutere bestaan van fysiek geweld (een buurvrouw die in elkaar werd geslagen, gevecht in het kamp) afdoende om te besluiten dat u geen beroep zou kunnen doen op beschermingsmogelijkheden (CGVS, p. 7 en p. 12). Autoriteiten dienen immers geen absolute bescherming te garanderen tegen elk feit begaan door derden en de plicht van een overheid om hun burgers te beschermen houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.” Behoudens het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gedane bevindingen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de aangaande pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing weerleggen of ontcrachten.” De commissaris-generaal heeft verder ook vastgesteld dat: “Wat betreft de problemen die u en uw gezin ervaren met moslims van Afgaanse, Pakistaanse en Arabische origine, moet vooreerst opgemerkt worden dat verbale beledigingen en intimidaties, in de ellebogen geknepen worden, voorgestoken worden en gestruikeld laten worden onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.*

Verder wijst de Raad nog op de volgende vaststelling uit de bestreden beslissing: *“Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u van onderdak voorzien werd, dat u voedsel werd voorzien, dat u een financiële vergoeding kreeg, dat uw echtgenote toegang had tot de gezondheidszorg en dat uw kinderen naar school konden (CGVS, p. 4-6).”*

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de zeer zware omstandigheden waarin zij en haar gezin verkeerden en dat zij gelet op hun kwetsbaar profiel terecht zouden komen in onmenselijke omstandigheden indien zij zouden gerepatriëerd worden naar Griekenland.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het algemeen stellen dat zij ernstig beperkt is in de dagdagelijkse activiteiten en dat er zeer veel verklaringen werden afgelegd over de concrete situatie in Griekenland, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 juli 2019 opgenomen grond.

Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS